



Po škole 2012 – stanoviště 11

Kód stanoviště: cesilko



Ani modrá halapartna vás neuchrání před postrachem našich řek. Marně hledáte hrob vodníkův. Matematická indukce i jiné exaktní metody jsou naprosto neúčinné. Nemyslete si, že vodníci vyhynuli – všimněte si osob v odrbaných kabátech s nápadně mokrým šosem. Krmení nebo jakákoliv jiná podpora těchto velice nebezpečných individuí se nedoporučuje. Mohli byste se snadno stát obsahem elegantního porcelánového hrnečku. Kočičí chlupy, sloní kel, vinný ocet, ba ani naostřený osikový kolík vodníka každopádně nezastraší. „Zaslechneš-li šplouchání, zmiz rychle nízkým rákosím,“ vzpomíná mlynář Karel Sladký z Vodňan jednu z moudrých rad svého dědečka. „Ale to už tady pamatujou leda starousedlíci,“ dodává. Proto při potápění v jakékoli neznámé vodě dávejte pozor na skrytý proud. Obavy ovšem vyvrací místopředseda spolku Sisyfos, podle nějž na něco takového může věřit jen opravdový škarohlíd.

Upřesnění polohy dalšího stanoviště: Cedula.

Bar se utěšeně – lze li to tak říci – plní. Po Jurim přišla ještě celá skupina magických dívek, tentokrát již skutečně dívek, kterým řvavé barvy a třípytlivé doplňky přeče jen více sedí. Juriho berou jako sobě rovného, vesele se zdraví a očividně se baví, přestože pijí nanejšvýš džus.

„Jsou na tom líp, naše kouzelné holky,“ poznamenal Muž proti hoboji. „Taky půjdou do pekla, ale mají ve smlouvě, že dokud bojují proti zlu, nezemřou věkem ani nemocí. Nakonec je něco někde sežere, ale mají aspoň ten pocit, že mají svůj osud ve svých rukou. Proto si taky neříkají Čekající, jako my ostatní.“ Vrhel zamilovaný pohled na ten hlouček dívek – všechny gymnazijního věku, všechny v superhrdinských kostýmech. „A navíc vypadají pořád báječně.“

Postupně přicházejí i další Čekající. Mezi jinými ošlehaný svalnatý borec námořnického vzhledu i oblečení, zřejmě s neomezenou kapacitou pro tvrdý alkohol, po něm pomenší muž v pestrém sáčku s cylindrem v barvách americké vlajky, a za ním varietní kouzelník v dokonalém obleku. A další a další podobné, poněkud pitvorné postavy. Čekající zřejmě mají ve zvyku oblékat se podle své práce, či snad podle toho, za co žili a obětovali duše.

Za barem dívka s rudýma očima klouže jako stín sem a tam, tiše, hladce a neuvěřitelně rychle. Nikdo nemusí čekat; občas se zdá, že se u výčepu či u lednice setkává sama se sebou. V lednici nápojů neubývá – buď je rovněž magická, nebo je někdo z druhé strany doplňuje.

„Kdo je vlastně...?“ ukážete k pultu.

„Ach, naše malá Emma? Jak bych to, abyste to nepochopili špatně.“ Muž proti hoboji se zamyslel.

„Jo, mám to. Víte, jak Juri mluvil o Iniciátorech? Ti, co uzavírají smlouvy. To je jen jeden druh z mnoha, kteří obchodují s dušemi. Čerti, démoni – kouzelné holky říkají, že i mimozemšťani. To je nakonec asi jedno. Specializují se na určité typy lidí a taky nabízejí různé smlouvy. Je to trh,“ usklíbil se Muž proti hoboji. „Jasně, nakonec všichni kunčofti skončí stejně, ale asi si to nějak bojují či co. Emma o tom ví všechno, ale musí dostat hodně speciální náladu, aby o tom mluvila. Bývala jednou z nich.“

„Iniciátorů?“

„To ne, Iniciátoři jsou malé potvory, vypadají jako fretky. Viděl jsem fotky. Emma patřila k těm, kteří mstí křivdy. Právě takový démon, s jakým mám smlouvu já. Za duši vám vyplní přání pomstít se na někom, na koho jinak nemůžete.“

„To není moc pěkná služba.“

„**Je nutná,**“ ozve se vedle stolku tichý, velmi příjemný hlas. Stojí tam Emma – a zároveň stále obsluhuje u pultu. Vyskytuje se na dvou místech, očividně zcela bez potíží. „**Uvolnění nenávisti, která by se hromadila. Kdo cítí takovou zlobu nebo křivdu, že je ochoten dát za ni svou duši, je nebezpečný všem.**“

Není právě snadné těm rudým očím něco namítat, ale u vás se nevymáchaná huba vždycky najde. „Co když je někdo odsouzen do pekla neprávem? Nebo omylem?“

„**Každý z těch lidí byl odsouzen jiným člověkem. Bylo to lidské rozhodnutí, at' správné či špatné.**“

„Neměl by tam být nějaký arbitr? Vyšší spravedlnost?“

„**To není náš úkol.**“

„Myslím, že má pravdu,“ vmísí se do hovoru Muž proti hoboji. „Víte, lidi chtějí rozhodovat sami, i o hnusných věcech. Kdyby jim to někdo nadiktoval, bylo by to ještě horší.“

„Ale i tak. . . neměla jste někdy pocit, že některý požadavek není správný?“

„**Mnohokrát.**“

„A nedalo se s tím aspoň něco dělat?“

„**Odejít.**“

„A. . .?“

„**Od té doby tu obsluhuji,**“ dodá Emma a s tichou elegancí přízraku odpluje – a gestem ruky vám naznačí: pojďte za mnou.

Následovat bývalého démona? To bude chtít přece jen trochu promyslet.